

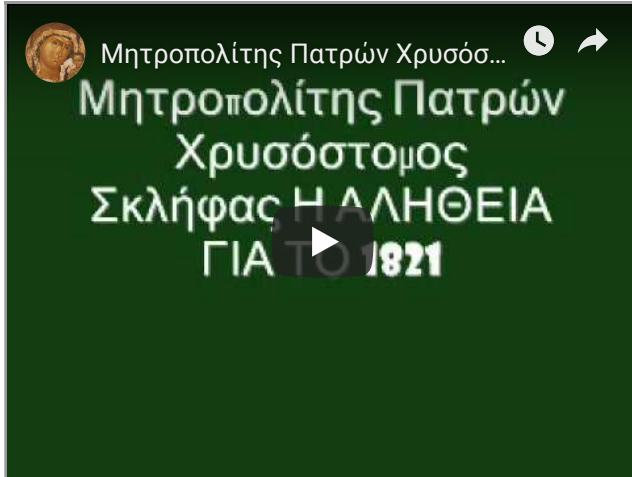
«Η αλήθεια για τὸ 1821»

Δημοσιεύτηκε στις Πέμπτη, 24 Μαρτίου 2016 19:27 | Γράφτηκε από τον/την dominique |

 Share 2 Tweet 1 Email 0 Share 8

Αξιολόγηση Χρήστη: 0 / 0

Χειρότερο Καλύτερο [Αξιολόγηση](#)

Κάθε χρόνο όταν πλησιάσει η Έορτή του Ευαγγελισμού τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου καὶ ἡ Ἐπέτειος τῆς Ἐθνικῆς μας Παλιγγενεσίας, ὅλοι μας αἰσθανόμεθα, ὡς Ὁρθόδοξοι Χριστιανοὶ καὶ ὡς Ἕλληνες, δέος ἱερό καὶ ἔσωτερικό πνευματικό συγκλονισμό.

Εὐχαριστοῦμε τὸν Ἐν Τριάδι προσκυνούμενον Θεόν ἡμῶν διὰ τὴν οἰκονομία καὶ τὴν δωρεά Του πρὸς τὸ ἀνθρώπινο γένος, ἀφοῦ «κλίνας οὐρανοὺς κατήλθε καὶ ἐσαρκώθη εἰς τὰ πάναγνα αἷματα τῆς ὑπερευλογημένης Δεσποίνης τοῦ κόσμου, τῆς ἡτομασμένης, ἵνα θρόνος τοῦ Βασιλέως τῆς δόξης γένηται καὶ προσφερθῆ ὡς ἡ νέα Εὐα, ἡ Εὐα τῆς ὑπακοῆς πρὸς τὸν Θεόν καὶ καταστή ἡ κλίμαξ ἡ ἐνώσασα τὸν Οὐρανὸν μὲ τὴν γῆν».

Ὅλγια θὰ ἀναφέρω περὶ τοῦ κοσμοσωτηρίου γεγονότος τῆς Σαρκώσεως τοῦ Θεοῦ, Ἐν τῇ πανάγνω μήτρᾳ τῆς Πανακηράτου Κόρης, ἀφοῦ λόγος ἐγένετο κατ' αὐτάς τὰς ἡμέρας ἀπ' ἄμβωνος, περὶ τῆς λαμπρᾶς ἑορτῆς.

«Ἰδοὺ συλλήψη Ἐν γαστρὶ καὶ τέξη υἱόν, καὶ καλέσεις τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἰησοῦν. Οὗτος ἔσται μέγας καὶ υἱὸς ὑψίστου κληθήσεται καὶ δώσει αὐτῷ Κύριος ὁ Θεὸς τὸν θρόνον Δαυὶδ τοῦ Πατρὸς αὐτοῦ καὶ βασιλεύσει ἐπὶ τὸν οἶκον Ἰακώβ εἰς τοὺς αἰῶνας καὶ τῆς βασιλείας αὐτοῦ οὐκ ἔσται τέλος» (Λουκ. Α', 31-33), εἶπε ὁ Ἄγγελος στὴν Παναγία, ἀποκαλύπτων τὴν προαιώνια βουλή τοῦ Θεοῦ.

«Ἡ δὲ μακαρία Παρθένος, οὔτε τι τῶν εἰωθότων, οὔτε φύσει προσῆκον ἐναγομένη, πᾶσαν δὲ νῦν δύναμιν ὑπερβαῖνον...». «Πῶς ἔσται μοι τοῦτο, φησὶν, ἐπεὶ ἄνδρα οὐ γινώσκω; Ἐγὼ μὲν Θεοῦ πρὸς ὑποδοχὴν ἔτοιμος καὶ ἱκανῶς ἔχω παρασκευῆς εἰ δὲ καὶ ἡ φύσις ἀκολουθήσει, διδάσκεις ἄν». (Ἅγιος Νικόλαος Καβάσιλας).

Καὶ ὁ Ἄγγελος ἀπαντᾷ: «Πνεῦμα Ἅγιον ἐπελεύσεται ἐπὶ σέ καὶ δύναμις ὑψίστου ἐπισκιάσει σοι» (Λουκ. Α', 35).

Ἔτσι συντελεῖται τὸ μέγιστο θαῦμα καὶ ἐπέρχεται ἡ σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου, διὰ τῆς Σαρκώσεως δηλαδή τοῦ Θεοῦ καὶ Λόγου, τοῦ Νέου Ἀδάμ, ὁ ὁποῖος διὰ Σταυροῦ καὶ θανάτου καὶ ταφῆς καὶ τῆς ἐκ νεκρῶν Ἀναστάσεως Του, θὰ ἀναστήσῃ τὸ ἀνθρώπινο γένος καὶ θὰ ἀνακαινίσῃ τὴν σύμπασα κτίση.

«Σήμερον, λοιπόν, τῆς σωτηρίας ἡμῶν τὸ κεφάλαιον καὶ τοῦ ἀπ' αἰῶνος μυστηρίου ἡ φανέρωσις. Ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, υἱὸς τῆς Παρθένου γίνεται καὶ Γαβριὴλ τὴν χάριν εὐαγγελίζεται...».

- Ἔρχομαι τώρα στὸ δεύτερο μέρος τοῦ ἑορτασμοῦ, τὸ ὁποῖο ἀφορᾷ στοὺς Ἕλληνες Ὁρθόδοξους Χριστιανοὺς, ὅπου γῆς καὶ κυρίως στοὺς ἐν Ἑλλάδι, δηλαδή σὲ ὅλους ἐμᾶς. Καὶ τοῦτο τὸ λέγω, διότι ὑπάρχουν κάποια θέματα καὶ προβλήματα, τὰ ὁποῖα ἀναφύονται τὰ τελευταῖα χρόνια, ὡς μὴ ὠφελεν, σχέσιν ἔχοντα τὸσον μὲ αὐτὴν ταύτην τὴν ἁγίαν καὶ ἀμώμητον πίστη μας, ὅσον καὶ μὲ τὴν ἐθνικὴ μας ὑπόθεση, καὶ ἱστορία καὶ γιὰ τὴν ἐθνικὴ μας ὑπόσταση. Τοῦτο δημιουργεῖ ἔντονο προβληματισμὸ στοὺς ὑγιῶς σκεπτομένους Ἕλληνας καὶ ξένους, ἀφοῦ εἶναι πρωτοφανές ἐπὶ παγκοσμίου, θὰ ἠδυνάμην νὰ εἶπω ἐπιπέδου, τὸ ὅτι ὑπάρχουν Ἕλληνες, οἱ ὁποῖοι εἴτε ἐξ ἰδίας αὐτῶν προαιρέσεως ἢ ἀρρωστημένης φαντασίας, ἢ ἐξ ἄλλων πινῶν αἰτιῶν, μὴ ἔχοντες γνώση τῶν πραγμάτων εἰς βάθος καὶ ἐκ τίνος ἐμπαθείας κινούμενοι, ἀνεξηγήτου καὶ ἐν τέλει ἀνεκδιηγῆτου, ἐπιχειροῦν νὰ ἀλλοιώσουν, νὰ παραχαράξουν, νὰ παραποιήσουν τὴν ἔνδοξη ἱστορία τοῦ ἔθνους μας, μὴ σεβόμενοι μαρτύρια καὶ θυσίες τῶν γενεῶν καὶ τῶν αἰώνων, ἐξ αἰτίας τῶν ὁποίων σήμερον ἀπολαμβάνομε τῶν, τῆς Ἐλευθερίας, ἱερῶν προνομίων. Ἡ ἱστορία ὅμως, μίᾳ φορᾷ γράφεται. Καὶ ἀκόμα, ἐμεῖς οἱ Ἕλληνες ἔχομε ἥρωες καὶ δὲν προσπαθοῦμε νὰ δημιουργήσωμε.

Δικαίως τὸ Ἔθνος μας ἐθέσπισε τὸν ἑορτασμό τῆς Ἐθνικῆς Παλιγγενεσίας κατὰ τὴν μεγάλη ἑορτὴ τῆς Παναγίας μας, στὶς 25 Μαρτίου καὶ οὐσιαστικά καὶ συμβολικά. Τότε εἶχαν ὀρίσει νὰ ἀρχίσῃ ἡ Ἐπανάσταση. Ἄν ἄρχισε κάποιες ἡμέρες ἑνωρίτερα, ἀπὸ τὸν μεγάλο πόθο γιὰ τὴν λευτεριά, αὐτὸ δὲν σημαίνει, ὅτι οἱ Ἕλληνες δὲν εἶχαν μάρτυρα καὶ προστάτη τὴν Παναγία τὴν Εὐαγγελίστρια γιὰ τὴν λευτεριά τῆς πατρίδος τους.

Δυστυχῶς, οἱ κατὰ καιροὺς ἀναφύομενοι μικρόνοες καὶ «ἐκτελεσταὶ» τῆς ἱστορίας, μὲ τὴν ἔννοια τῆς κατακρημνίσεως τοῦ βάρθρου τῆς ἱστορικῆς ἀληθείας, δροῦν ἐλευθεροὶ καὶ ἀνενόητοι, προκαλώντας σύγχυση κυρίως στοὺς νέους ἀνθρώπους, στοὺς νέους Ἕλληνες, οἱ ὁποῖοι ἀντιμετωπίζουν ἐσχάτως προβλήματα πλεῖστα ὄσα.

Ἡ ζημία εἶναι μεγίστη, ἀφοῦ τὸ ὄλο ζήτημα ἐξεταζόμενο εἰς βάθος συνιστᾷ:

- Ὑβρη ἐναντίον τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεώς μας.
- Συκοφαντία εἰς βάρος τῆς ἀληθείας τῶν γεγονότων.
- Ἀγνωμοσύνη ἔναντι ὄλων ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι εὐκλεῶς ἀγωνίστηκαν καὶ ἡρωικῶς ἔπασαν, ὑπὲρ τῆς ἀμωμήτου ἡμῶν Πίστεως καὶ τῆς φιλάτης Πατρίδος.

Καθίσταται δὲ αὕτη ἡ ζημία ἔτι μεγαλύτερα, ἀφοῦ τὰ τελευταῖα ἔτη, ὄλα ἐκεῖνα τὰ στοιχεῖα καὶ μεγέθη τὰ ὁποῖα συνιστοῦν τὴν οὐσία τοῦ ἀγῶνος καὶ τῆς θυσίας, ὑπέπεσαν ὑπὸ πινων νεοελλήνων σὲ ἀνυποληγία καὶ μὲ τὴν ἀλλοίωση, τὴν διαστρέβλωσή τους ἢ παραχάραξή τους κατέστησαν ἄγνωστα ἢ τὸ ἀκόμη χειρότερο, ἔγιναν κακῶς γνωστὰ στὶς νεώτερες γενεές. Αὐτὸ τὸ θρασύτατο ἔγκλημα ἔγινε, δυστυχῶς, μὲ τὴν ἀνοχή ὄλων μας.

Τὰ ἑρωτήματα τὰ ὁποῖα προκύπτουν ἢ μᾶλλον τὰ σημεῖα ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα χρῆζον προσοχῆς καὶ ἐπισημάνσεως εἶναι τὰ ἑξῆς:

1. Γιατί ἔγινε ἡ Ἐπανάσταση τοῦ 1821;
2. Ποιὸς ἔκανε τὴν Ἐπανάσταση;
3. Ποιὰ τὰ ἀποτελέσματα τῆς Ἐπαναστάσεως τοῦ 1821;

Ἀρχόμεθα τῆς ἐξετάσεως τοῦ πρώτου σημείου.

Ὅταν στὴν πόρτα τῆς Ἁγίας Σοφίᾶς, στὴν αἱματοβαμμένη Βασιλεύουσα, τὴν ἀποφράδα ἐκεῖνη ἡμέρα τῆς 29^{ης} Μαΐου 1453, ἐσφάδαζε διπλοσφαγμένος ὁ Δικέφαλος, τότε τὸ δοῦλο Γένος, ὄρκον ἔδιδε ἑνώπιον Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων, ὅτι ζυγὸ δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ βαστάσῃ καὶ θὰ ἀγωνισθῇ, ἔστω καὶ ἄν χρειασθοῦν ἔτη πολλά, νὰ τὸν ἀποτινάξῃ.

Ἐκεῖνη τὴν ὥρα ἐπλήττοντο τὰ σπλάχνα του. Διακυβεύετο ὅ,τι ἱερό καὶ ὄσιο. Ὑβρίζετο ἡ πίστη του στὸν ἕνα καὶ μόνον ἀληθινὸ Θεό. Ἐβηλώνοντο οἱ Ἐκκλησιές του. Ἀτιμάζοντο τὰ ἀγαπημένα του πρόσωπα. Τοῦ ἔστερεῖτο ἡ δυνατότητα νὰ ἀναπνέῃ, νὰ ζῆ ἐλεύθερος, νὰ δρᾷ, νὰ κινῆται μέσα στὰ πλαίσια τῆς τιμῆς καὶ τῆς ἀξιοπρεπείας.

Ἐγνώριζε ὁ Ρωμηὸς ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή, ὅτι δὲν θὰ ἦταν οὔτε μιὰ ἡμέρα, οὔτε ἕνας μῆνας καὶ ἕνας χρόνος ἢ σκλαβιά καὶ τὸ σκοτάδι. Ἔβλεπε πολὺ βαθεῖα, στὸν ὀρίζοντα, τὴν ἀλυσίδα τῆς σκλαβιάς. Μέσα σ' αὐτὸ τὸ σκοτάδι παρέδιδε ἡ μιὰ γενεὰ στὴν ἄλλη τὴν ἱερά παρακαταθήκη καὶ τὴν εὐχὴ γιὰ τὴν ἐπιτυχῆ ἔκβαση τοῦ ἀγῶνος, ὁ ὁποῖος ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή εἶχε ἀρχίσει. Ἔκανε ἀπογόνους ὁ ραγιαῖς καὶ τοὺς κατηχοῦσε, τοὺς μυοῦσε στὸ μεγάλο μυστικό. Τοὺς ἔδειχνε τὴν Μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ, τοὺς μιλοῦσε γιὰ τὴν ἐρήμωση καὶ τὴν καταστροφή καὶ ἐτοίμαζε τὴν μεγάλη ἡμέρα.

Τὰ παραπάνω ἀναφέρομε, ἐπειδὴ τελευταῖα, ἀπὸ χειρὶ ἀνιστόρητα εἰλόθηκε τὸ παράδοξο, πρωτάκουστο καὶ ἱστορικὰ βλάσφημο, ὅτι ἡ γενεὰ πού ἔπαναστάτησε τὸ 1821, δὲν εἶχε καμμιά συνοχή καὶ σχέση πνευματικὴ ἢ ἱστορικὴ συνέχεια μὲ τὴν γενεὰ τοῦ 1453. Αὐτὸ ὅπως καὶ τὰ ἄλλα παρόμοια, μόνον μισέλληνες ἢ πληρωμένοι κονδυλοφόροι μποροῦν νὰ ὑποστηρίξουν, διὰ τοὺς ὁποῖους μόνον λύπη καὶ οἶκτο δύνανται κανεῖς νὰ αἰσθάνεται καὶ τὸν ἀποτροπιασμό του νὰ ἐκφράξῃ.

Ἡ πῖο τραγὴ ἀπόδειξη ὅτι ἡ γενεὰ τοῦ '21 ἦταν ἡ ἀναπόσπαστη συνέχεια ἐκείνης τοῦ 1453 εἶναι τὸ ὅτι πρὶν ἀπὸ τὸ κίνημα τοῦ 1821, ἕνδεκα (11) κινήματα μεγάλα καὶ ἄλλα μικρότερα εἶχαν, κατὰ τὸ διάστημα τῶν τεσσάρων αἰώνων τῆς σκλαβιάς, προηγηθῆ γιὰ τὴν ἀπελευθέρωση τοῦ δούλου γένους. Δὲν εἶναι δυνατὸν στὸν περιορισμένο χρόνο πού ἔχομε στὴ διάθεσή μας, νὰ ἀναφερθοῦμε σὲ ὄλα αὐτὰ.

Παραπέμπομε ἑνδεικτικὰ στὶς ἱστορικὲς μαρτυρίες, στοὺς θρύλους καὶ τίς παραδόσεις, οἱ ὁποῖες βεβαιώνουν ὅτι οἱ Ἀγωνιστές τοῦ '21 ζοῦσαν, παρά τὴν τεσσάρων αἰώνων χρονικὴ ἀπόσταση, τὰ γεγονότα τῆς Ἀλώσεως, ὡσεὶ παρόντα.

Ἀκούσατε τὴν φωνή, ἡ ὁποία ἔρχεται μέσα ἀπὸ τὸν ζόφο τῆς Τουρκοκρατίας. Ἔτος 1672. Στὰ Ἱεροσόλυμα ὁ Πατριάρχης Δοσίθεος κατὰ τὴν συνεδρία τῆς Πατριαρχικῆς Συνόδου, ἡ ὁποία συνεζήτησε περὶ τοῦ Κυρίλλου Λουκάρεως, Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, θὰ εἶπῃ:

«Ρωμαίων γῆ (ἡ Ὁρθόδοξος Ἑλλάς) νῦν εἰσέτι κρατεῖται καὶ τολαιπωρεῖται σύμπασα, ὡς μηδέποτε τεταλαιπώρηται παρά τινος ἀρχῆς ἐν τοῖς ἐξωτερικοῖς πράγμασι, μηδὲν γένος ὑπήκοον. Ἄλλ' οὗτοι εἰσὶν ἀνώτεροι τοῦ φόβου καὶ τῶν ἀπειλῶν, ὥστε συμβέβηκεν αὐτοῖς λάμπειν ὡς μάρτυρας οὐ καθ' ἑκάστην ἡμέραν, ἀλλὰ καὶ καθ' ὥραν καὶ στιγμήν καὶ οὕτω προσπαίξουσι τῇ καταγίδι ταύτῃ, ἣν οἱ ἀντίδικοι μόνῃ ἀκοῇ καὶ φρίττουσι καὶ θαυμάζουσι.»

Τὸ γένος τῶν Ἑλλήνων, μᾶς λέγει ὁ Πατριάρχης Δοσίθεος, εὐρίσκεται στὴ πῖο δεινὴ καταγίδα. Πράγματι, ἀγαπητοί, μονάχα νὰ προφέρῃ κανεῖς τίς παρακάτω λέξεις, τὸν κυριεύει φόβος καὶ τρόμος:

«Παιδομάζωμα, χαράτσι, φυλακίσεις καὶ δαρμοί, βιασμοὶ καὶ ἀτιμώσεις, φόνοι ἄγριοι καὶ ἄλλα πολλά». Ὅμως οἱ ἀγωνιστές μένουν «ἀνώτεροι τοῦ φόβου καὶ τῶν ἀπειλῶν» καὶ «προσπαίξουσι τῇ καταγίδι». Οἱ σκλάβοι γίνονται μάρτυρες. Πεθαίνουν, ἀλλὰ δὲν ὑποχωροῦν. Τὴν ὥρα τοῦ μαρτυρίου λάμπουν σάν τὸν πρωτομάρτυρα Στέφανο, πού ἐνῶ ἐλιθάζετο, τὸ πρόσωπον αὐτοῦ, ἔλαμπε «ὡσεὶ πρόσωπον ἀγγέλου».

Έτσι ξγινε τό θαύμα, σέ πείσμα Έκείνων πού έπιδίδονται στην άπομυθοποίηση τής Ιστορίας μας και τόν άποχριστιανισμό του Έλληνικού Έθνους.

Γράφει ό Σπυρίδων Τρικούπης στον έπίλογο τής Ιστορίας του: «Είναί τώ όντι άξιοπαράτηρητον, ότι τά σχέδια τής Αύλής και τών ζένων Δυνάμεων έπί του Έλληνικού άγώνα, όχι μόνον έματαιώθησαν, αλλά και ένάντια τής θελήσεως και τής πολιτικής των, όλα άπέβησαν. Ήθελαν τήν άκεραιότητα τής Όθωμανικής Αύτοκρατορίας. Και ή Όθωμανική Αύτοκρατορία κατεκολοβώθη. Ήθελαν τήν κατάθλιψιν και άποτυχίαν του Έπαναστατικού κινήματος τής Ελλάδος, και τό έπαναστατικό κίνημα τής Ελλάδος έν μέσω όρατών και άοράτων δυσκολιών και κινδύνων έθριάμβευσεν... Μελετώ δέ, ώ άναγνώστα, τά κατά τήν έπανάστασιν... και έκπληττόμενος, δι όσα κατόρθωσαν, οί έπέκεινα έξαιτίας άβοηθητί τόν ύπερμεγαν τοϋτον και άνισον άγωνισθέντες και κατά γήν και κατά θάλασσαν άγώνα, λέγω, ένθυμού, ότι ό άγών ήταν ύπέρ πίστewς και ύπέρ άνακτήσεως τής πατρώας γής και έλευθερίας, τούτέστιν ό ίερώτερος και ό ένδοξότερος όλων τών άγώνων...»

Στόν ίερό άγώνα τών Έλλήνων έπρυτάνευσε τό πνεύμα τής θυσίας και ή πίστη στό Θεό. Στη διακήρυξη τής Α' έν Έπιδάυρω Έθνοσυνελεύσεως άναφέρεται: «Εκινήσαμεν τόν πόλεμον κατά τών Τούρκων... άποφασίσαντες ή νά έπιτύχωμεν τόν σκοπόν μας... ή νά χαθώμεν έξ ολοκλήρου... Ό ύπιστος Θεός μάς έβοήθησε καιτοι όχι ίκανά προπαρασκευασμένους, εις τοιοϋτον μέγα τώ όντι έπιχείρημα».

(Αρχεΐα Έθνικής Παληγενεσίας, Έκδ. Βιβλιοθήκης Βουλής τών Έλλήνων, Αθήνα 1971, τόμ. 3ος, σελ. 41).

Θά άναφερθώ στό σημείο αυτό στη διακήρυξη τής Πάτρας στις 26 Μαρτίου 1821, ή όποία έχει ως άκολουθως:

«Εκλαμπρότατε Κόνσολε τής Μεγάλης Βρετανίας

Ήμεΐς τό Έλληνικόν Έθνος τών Χριστιανών, βλέποντες ότι από καιρού εις καιρόν καταφρονεί ήμάς τό Όθωμανικόν γένος και σκοπεύει όλεθρον ένάντιον μας πότε μέ ένα, πότε μέ άλλον τρόπον, άπεφασίσαμεν σταθερώς ή νά άποθάνωμεν όλοι, ή νά έλευθερωθώμεν, και τούτου ένεκα βαστούμεν τά όπλα εις τάς χείρας, ζητούντες τά δικαιώματά μας.

Όντες λοιπόν βέβαιοι, ότι όλα τά Χριστιανικά Βασίλεια γνωρίζουν τά δικαΐα μας, και όχι μόνον δέν θέλουν έναντιωθή, αλλά και θέλουν μάς συνδράμει και ότι έχουν εις μνήμην, ότι οί ένδοξοι προγονοί μας έφάνησαν ώφέλμιοι εις τήν άνθρωπότητα' διά τοϋτο ειδοποιούμεν τήν Έκλαμπρότητά Σας και Σας παρακαλούμεν νά προσπαθήσετε νά ειίμεθα υπό τήν εύνοϊαν και προστασίαν του μεγάλου Κράτους τούτου. Έρρωσο.

26 Μαρτίου 1821

Ό Παλαιών Πατρών Γερμανός

Ό Κερνίτης Προκόπιος

Άνδρέας Ζαΐμης

Άνδρέας Λόντος

Μπενιζέλος Ροϋφος

Γι αυτό έγινε ή Έπανάσταση. Τό λένε οί ίδιοι πού τήν Έκαναν. Τί χρείαν άλλων μαρτύρων Έχομεν;

Έρχόμεθα τώρα στό δεϋτερο ζήτημα.

- Ποιοί Έκαναν τήν Έπανάσταση;

Είναί άληθές και πανθομολογούμενον ότι, τόν άγώνα τόν Έκαναν όλοι οί Έλληνες, μικροί και μεγάλοι, έπόνυμοι και άνώνυμοι, άνδρες και γυναΐκες, φτωχοί ή και Έχοντες, Κληρικοί και λαϊκοί. Κανείς δέν Έμεινε άπ' έξω άπ' αυτή τήν πρόσκληση τής πατρίδος στό κοινό χρέος. Όλοι αισθάνονταν βαρύ τό φορτίο και τόν ζυγό τής σκλαβιάς.

Ό Κολοκοτρώνης θά καθομολογήση χαρακτηριστικά:

«Όταν άποφασίσαμε νά κάνουμε τήν Έπανάσταση, δέν έσυλλογιστήκαμε, ούτε πόσοι ήμεθα, ούτε πώς δέν Έχομε άρματα, ούτε ότι οί Τοϋρκοι έβαστοϋσαν τά κάστρα και τίς πόλεις, ούτε κανέναν φρόνιμος μάς ειίπε: «ποϋ πΐτε νά πολεμήσετε μέ σιταροκάραβα βατσέλα», αλλά' ως μία βροχή έπεσεν εις όλους μας ή έπιθυμία τής λευτεριάς μας και όλοι και Κληρικοί και Προεστοί και Καπεταναΐοι και πεπαιδευμένοι και οί Έμποροι, μικροί και μεγάλοι, όλοι έσυμφωνήσαμε εις αυτόν τόν σκοπό και Έκάναμε τήν Έπανάσταση (Λόγος στην Πνύκα).

Και θά συνεχίσω: «Ό Ένας έπήγε εις τόν πόλεμο, ό άδελφός του Έφερνε ξύλα, ή γυναΐκα του έζύμωσε ψωμί και Έφερνε μπαρουτόβολα εις τό στρατόπεδο... και άν αυτή ή όμόνοια βαστοϋσε άκόμα δύο χρόνους, ήθέλαμε κυριεύσει και τήν Θεσσαλία και τήν Μακεδονία και ίσως έφθάναμε και Έως τήν Κωνσταντινούπολιν...»

Είπαν οί άνθέλληνες: «Η Έπανάσταση ήταν ταξική». Αλλά γι' αυτό τό θέμα είναί εύγλωτη και ή «διαμαρτύρησις», τήν όποία ή Έλληνική Κυβέρνηση Έστειλε στις 12 Αύγουστου 1824 στην Άγγλία, άγανακτισμένη για τό προτεινόμενο ρωσικό σχέδιο δημιουργίας τριών κρατιδίων στό Έλληνικό Έδαφος.

«Οί Έλληνες πρό τεσσάρων έτών θαρροϋντες άδιασείστως εις τήν θεϊαν πρόνοιαν ύπερασπίζονται μέ καλήν Έκβασιν τό Έδαφος τών προπατόρων των. Λέγομεν ότι ύπερασπίζονται τό Έδαφος, επειδή όλίγον φροντίζουν διά τάς πόλεις και τά χωριά, διά τάς οίκίας και τάς ιδιοκτησίας των.

Άποσείοντες τόν άφορήτον ζυγόν αύτών είχον πρό όφθαλμών τόν Ιερόν σκοπόν, τοϋ νά σώσουν τήν πίστιν των, τήν πατρίδα των, τούς Ιερούς Ναούς των... και Όχι έκείνα τά πολιτικά τέλη, τά όποία έτάραττον τότε τήν Εύρώπηη».

(Σπ. Τρικούπη, Ιστορία τής Έλληνικής Έπαναστάσεως, Αθήναι 1925, τόμ. 2, σελ. 266).

Πολλά τέτοια κείμενα θά ήδυνάμεθα νά παραθέσωμε, όπως τήν Έγκυρη γνώμη, ότι:

«Η Έλληνική Έπανάστασις τοϋ 1821 είναι άνθος αύτοφύες και κατ' έξοχήν Έλληνικόν...

Δέν ένέπνευσαν αύτήν αί περί πολιτείας και κοινωνίας θεωρία τής Γαλλικής έπαναστάσεως... άρχαι άνέκαθεν γνωσταί βεβαίως και οίκεϊαι προς τούς Έλληνας, αλλά ιδέαι κατά πολύ ύψηλότεραι. Η πίστις προς τόν Θεόν, ή Ορθόδοξος θρησκεία μας και ή Πατρις...

Διεξήχθη αύτη ύπό πληθυσμοϋ, ό όποϊός ένώ κατ' ανάγκην εύρίσκετο είς διαφορετικές καταστάσεις, Φιλικοί, Νησιώτες, λαϊκές τάξεις, διετήρησαν έν τούτοις άδιάσειστον τήν ιδεολογικήν βάση τοϋ άγώνος των και τήν κοινήν άπελευθερωτικήν προσπάθειαν και όρμήη»

(βλ. Ε.Γ. Πρωτοψάλτης, Πολιτική Ιστορία τής νεώτερης Ελλάδος, σ.σ. 123-128).

– Τόν άγώνα τόν Έκαναν, οί άπλοϊ, όμως γεμάτοι πίστη στό Θεό και άγάπη στην Πατρίδα Έλληνες.

– Τόν άγώνα τόν Έκανε ό φτωχοκαλόγερος στής Έκκλησιās τόν νάρθηκα και στοϋ Μοναστηριοϋ τή λιτή, μαθαίνοντας τά Έλληνόπουλα Γράμματα μέσα από τό Ψαλτήρι και τό Όκτωήχι. Τό κρυφό Σχολειό δέν ήτο μϋθος. Ητο πραγματικότης. Σε πολλά μέρη τής Ελλάδος καθ' όλη τήν διάρκεια τής τουρκικής σκλαβιάς, οί διαθέσεις τών Τούρκων άφεντάδων, έναντι τών Ρωμηών, ήταν άθλιες, άπάνθρωπες, σκληρές. Άνάμεσα σε όλα και ή άπαγόρευση τής παιδείας και τής μορφώσεως τών Έλληνοπαιδων. Έκει Έπαιξε τόν ρόλο της ή Έκκλησία.

Αλλά, θά ήθελα νά μιλήσω και γιά μιá άλλη διάσταση τοϋ κρυφοϋ Σχολειοϋ. Ακόμα και σε καιρούς και σε κάποιες περιοχές πού κάπως ήταν έλαστικά τά πράγματα, ακόμα και τότε κρυφά γινόταν τό μεγάλο μάθημα γιά νά φτάσωμε στό μεγάλο θαύμα. Μπορεί νά ήξερε ό Τούρκος τήν πόρτα τοϋ «Σχολειοϋ», αλλά δέν ξεμαθε ποτέ ότι εκεί άνασταίνονταν τοϋ σκλάβου ή άποσταμένη έλπίδα και έκαλλιεργείτο τό έλεύθερο φρόνημα, γιά νά φτάσωμε στής λευτεριάς τήν ένδοξη ήμέρα.

Κλειστά κρατήθηκαν τόσους αίώνες τά στόματα τών σκλαβόπουλων, σάν τό στόμα τοϋ έξομολόγου, γιά νά άνοιξουν μιá και καλή, τήν εύλογημένη ώρα και νά κραυγάσουν «Έλευθεριά ή θάνατος». Μή ξεχνάμε ότι μιλώντας γιά τό «κρυφό σχολειό», μιλάμε γιά τήν εκπαίδευση κάτω από τίς σκληρές συνθηκές μιās φρικτής και άλλοθρησκης Κατοχής. Τέτοιες φρικτές έποχές και τέτοια καθεστώτα, οί πάντες γνωρίζομε, ότι δημιουργοϋν «Κρυφά Σχολειά». Τό, πόση άνυση είχαν οί Έλληνες, τότε, νά διδάσκονται έλεύθερα, σε έλεύθερα Σχολειά, φαίνεται από τήν στάση στις ήμέρες μας, τής Τουρκίας, έναντι τής Θεολογικής Σχολής Χάλκης και από τόν διωγμό, από τίς Τουρκικές Δυνάμεις Κατοχής και τοϋ Ψευδοκράτους τοϋ Αττίλα, τής Δασκάλας Έλένης Φωκά, από τά κατεχόμενα στην Κύπρο, όπου ή ήρωίδα δασκάλα έδίδασκε στα λιγοστά έναπομείναντα Έλληνόπουλα τά Γράμματα τά Έλληνικά και τήν πίστη στον Αληθινό Θεό.

Και μή μοϋ πείτε, ότι ή Τουρκία στα 400 χρόνια τής σκλαβιάς στην Ελλάδα, ήταν δημοκρατικότερη από σήμερα και έσεβeto τούς θεσμούς και τίς αξίες!

Και προχωρώ.

– Τόν άγώνα τόν Έκαναν οί 10 Πατριάρχες πού μαρτύρησαν και έδωκαν τό αίμα τους ύπέρ Πίστεως και Πατρίδος, οί 100 Άρχιερείς πού καθ'οιονδήποτε τρόπο φρικτά έτελειώθησαν, οί 6.000 Κληρικοί και Μοναχοί πού προσφέρθηκαν θύματα έθελόθυτα ύπέρ τής έλευθερίας τοϋ Γένους.

– Τόν άγώνα τόν ένενύχωσε ό οϊστρος γιά τή λευτεριά και ό πόθος γιά τή διατήρηση τής γλώσσας και τής θρησκείας μας, τοϋ Πατροκοσμá τοϋ Αίτωλοϋ, πού Ιεραποστολικά διάβηκε χώρες και χωριά φωτίζοντας τά σκοτάδια μέσα στα όποια ζοϋσε τό δοϋλο γένος.

– Τόν άγώνα καθάγιασε ό θρυλικός Δεσπότης τής Πάτρας, ό Γερμανός, στην Άγία Λαύρα τών Καλαβρύτων και στην Πλατεία Άγίου Γεωργίου στην Πάτρα και τόν έτόνωσε με τήν διακήρυξη του, ή όποια Έγινε στις 8 Μαρτίου 1821 και δημοσιεύτηκε στις 16 Ιουνίου τοϋ ίδιου Έτους στην Γαλλική Έφημερίδα «Le constitutionel» (ό Συναγματικός) και Έχει ως έξής:

– –

Διακήρυξις τοϋ Γερμανοϋ Έξάρχου τής πρώτης κατά τήν τάξιν «Αχαΐας» Άρχιεπισκόπου Πατρών, προς τόν Κληήρον και τούς πιστούς τής Πελοποννήσου, ή όποια έξεφωνήθη έντός τής Μονής τών Αδελφών τής Λαύρας τοϋ Όρους Βελιά, τήν 8^{ην} (20^{ην}) Μαρτίου 1821.

«Πολυαγαπημένοι μας άδελφοί, ό Κύριος, ό όποϊός έτιμώρησε (ένν. διά τής ύποδουλώσεως είς τόν κατακτητήη) τούς πατέρας μας και τά τέκνα των, σās αναγγέλλει διά τοϋ στόματός μου τό τέλος τών ήμερών, τών δακρύων και τών δοκιμασιών. Η φωνή Του είπεν, ότι θά είσθε ό στέφανος τοϋ κάλλους Του και τό διάδημα τής Βασιλείας Του. Η άγία Σιών δέν θά παραδοθή πλέον εις τήν έρήμωσιν (Ψαλμ. 62,3). Ό ναός τοϋ Κυρίου, ό όποϊός έβεβηλώθη, ώσαν Ένας άθλιος χώρος, τά σκευή τής δόξης, τά όποια έσύρθησαν εις τόν βοϋρκον (Α' Μακαβ. 2,8-9), θά γίνουν καιαίγίς! Η άβυσσος τήν άβυσσον επικαλείται (Ψαλμ. 41,8). Η παλαιόθεν (δηλαδή ή έγνωσμένη) εύσπλαχία τοϋ Κυρίου (Θρηήνοι Ιερεμίου 5,1) θά επισκιάση τόν Λαόν Του. Η φυλή τών Τούρκων ύπερέβη τό μέτρον τών άνομιών' ή ώρα τοϋ καθαρμοϋ Έφθασε, συμφώνως προς τόν λόγον τοϋ Αίωνίου «νά πετάξής Έξω, νά διώξής τόν σκλάβον και τόν υϊόν του»(Γεν.21,10). Νά είσθε λοιπόν, αγαπημένοι, ώ γένος τών Έλλήνων φυλή Έλληνική, (ένν. καθώς είσθε) δύο φορές δοξασμένοι από τούς Πατέρας σας' νά όπισθηήτε με

τόν ζῆλον τοῦ Θεοῦ. Ἐκαστος ἐξ ὑμῶν ἄς ζωσθῆ τήν ρομφαίαν του, διότι εἶναι προτιμώτερον νά ἀποθάνῃ τις μέ τά ὄπλα ἀνά χειράς, παρά νά κατασχύνῃ τά ἱερά τῆς Πίστεώς του καί τήν Πατρίδα του (Ψαλμ. 44,4). Ἐμπρός λοιπόν «ἄς συντρίψωμεν τά δεσμά, τόν ζυγόν ὁ ὁποῖος ἐπικάθηται ἐπί τήν κεφαλὴν μας»(Ψαλμ. 2,3), διότι εἴμεθα οἱ κληρονόμοι τοῦ Θεοῦ καί οἱ συγκληρονόμοι τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ (Ψαλμ. 8,17).

Οἱ ἄλλοι, καί ὄχι ἐμεῖς οἱ Ἰερωμένοι (κατά λέξιν: ἔκτός τοῦ ἱερατείου σας), θά σᾶς ὁμιλήσουν διά τήν δόξαν τῶν προγόνων σας. Ἐγώ ὁμως θά σᾶς ἐπαναλάβω τό ὄνομα τοῦ Θεοῦ, πρὸς τό Ὅποῖον ὀφείλομεν ἀγάπην ἰσχυροτέραν καί ἀπό τόν θάνατον (Ἄσμα Ἀσμάτων 8,6).

Αὐριον, ἀκολουθοῦντες τόν Σταυρόν, θά βαδίσωμεν πρὸς αὐτήν τήν πόλιν τῶν Πατρῶν, τῆς ὁποίας ἡ γῆ εἶναι ἡγιασμένη ἀπό τό αἷμα τοῦ ἐνδόξου Μάρτυρος Ἀποστόλου Ἁγίου Ἀνδρέου. Ὁ Κύριος θά ἐκατονταπλασιάσῃ τό θάρρος σας. Ἴνα δέ προστεθοῦν εἰς ὑμᾶς αἱ ἀναγκαῖαι διά νά ἀναζωογονηθῆτε δυνάμεις, σᾶς ἀπαλλάσσω ἀπό τήν νηστείαν τῆς Τεσσαρακοστῆς, τήν ὁποίαν τηροῦμεν.

Στρατιῶται τοῦ Σταυροῦ, ὅ,τι καλεῖσθε νά ὑπερασπισθῆτε, εἶναι αὐτό τοῦτο τό θέλημα τοῦ Οὐρανοῦ! Εἰς τό ὄνομα τοῦ Πατρὸς καί τοῦ Υἱοῦ καί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος νά εἴσθε εὐλογημένοι καί συγκεχωρημένοι ἀπό πάσας τὰς ἁμαρτίας σας»

ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ ΕΚ ΤΟΥ ΓΑΛΛΙΚΟΥ. ΑΝΔΡΕΑΣ ΒΕΛΙΣΣΑΡΙΟΣ

Ἐπειδή ἐσχάτως τό ἱστορικό γεγονός, τό ὁποῖο ἔλαβε χώρα στήν Ἱερά Μονή τῆς Ἁγίας Λαύρας, ἀμφισβητεῖται, θά ἀναφέρωμε τά ἐξῆς:

Τήν εὐλογία τῶν ὄπλων καί τοῦ ἀγῶνα στήν Ἁγία Λαύρα τήν ἀναφέρουν ἐκτός ἀπό τόν ἴδιο τόν Παλαιῶν Πατρῶν Γερμανό, ὁ Μητροπολίτης Ἀθηνῶν Θεόφιλος, ὁ Βλαχοπαπαδόπουλος, ὁ ὁποῖος ἦτο ἀρχιδιάκονος τοῦ Παλαιῶν Πατρῶν Γερμανοῦ, ὁ Πουκεβίλ, ὁ Ἀσημάκης Φωτήλας, ἡ Γαλλική Ἐφημερίδα «ὁ Συνταγματικός», οἱ Times τοῦ Λονδίνου ἐκείνης τῆς Ἐποχῆς. Ὅλοι αὐτοί λένε ἄρα γε ψέματα; Καί ἦλθαν κάποιοι πού «ἀνεκάλυψαν» τώρα τήν ἀλήθεια νά φωτίσουν τούς Νεοέλληνας; Μπορεῖ νά μήν ἦταν στίς 25 Μαρτίου στήν Ἁγία Λαύρα ὁ Γερμανός, γιατί ἐκείνη τήν ἡμέρα ἦταν ἐδῶ στήν Πάτρα. Ἦταν ὁμως ἐκεῖ λίγες ἡμέρες ἐνωρίτερα, ὅπου ἔλαβαν χώρα τά γνωστά καί ἀδιαμφισβήτητα γεγονότα.

Ὁ Γεώργιος Παπανδρέου, παππούς τοῦ σημερινοῦ Πρωθυπουργοῦ, εἶχε εἶπει χαρακτηριστικά γιά τήν Ἁγία Λαύρα τό ἔτος 1947.

«Ὅμως προσέξατε τό κοινόν χρέος: Νά μή θίξομε τόν θρόλο τῆς Ἁγίας Λαύρας. Γιατί ἡ Ἁγία Λαύρα εἶναι ἡ Κιβωτός τοῦ Ἔθνους». (Ἀναπλιώτη. Τό ξεκίνημα τοῦ εἰκοσιένα σ.17)

Δέν θά παραλείψω τό τετράστιχό του Στέφ. Θωμόπουλου, στά «Ἀχαϊκά», 1939, σ.101:

Ἁγία Λαύρα! Ἄφθιτον κλέος

Σύ πρώτη ἔχεις διά παντός

καί πανελλήνων πάνυ δικαίως

ἔκρυπτες πόθους ὡς Κιβωτός.

Δέν τούς πειράζει τίποτε ἄλλο, τούς πολεμίους αὐτῆς τῆς ἀληθείας, παρά μόνο ἕνα. Ἡ ταύτιση τῆς 25^{ης} Μαρτίου τῆς Ἐορτῆς δηλαδή τοῦ Εὐαγγελισμοῦ μέ τήν ἀπαρχή τοῦ ἀγῶνα. Αὐτό τούς ἐνοχλεῖ.

– Τόν ἀγῶνα ἐπότισε ἡ θυσία τοῦ Ἐθνοϊερομάρτυρα Πατριάρχῃ Γρηγορίου τοῦ Ε' καί τῶν ἄλλων Ἀρχιερέων τοῦ Πατριαρχείου, ἐν οἷς καί ὁ Δέρκων Γρηγόριος ὁ ἐκ Ζουμπάτας τῶν Πατρῶν.

– Τό δένδρο τῆς ἐλευθερίας ἐλίπανε τό αἷμα τῶν Ἀρχιερέων καί προκρίτων τῆς Φυλακῆς τῆς Τριπολιτσᾶς, πού τούς ἔφαγαν ζωντανούς τά σκουλήκια καί τούς βρῆκε σαπισμένους ὁ Κολοκοτρώνης, ὅταν μπῆκε ἐλευθερωτῆς τῆς πόλεως. Μόνο δύο Ἀρχιερεῖς ἔζησαν. Ὁ Τριπολιτσᾶς Δανιήλ καί ὁ Ἀνδρούσης Ἰωσήφ, ὁ χρηματίας πρῶτος μίνιστρος (Υπουργός) τῆς Παιδείας καί τῆς Ὀρθοσκείας τῆς Ἐλευθέρας Ἑλλάδος.

– Αὐτόν τόν ἀγῶνα τόν ἔκαναν ἡ Μπουμπουλίνα καί ἡ Μαντώ Μαυρογένους μέ τήν παρουσία πού εἶχαν καί ὁ Μακρυγιάννης μέ τήν λεβεντιά του καί τήν ἀφοπλιστική ἀπλότητά του, τήν βαθειά πίστη του στό Θεό, πού ἐνώθηκε μέ τά ἀκατασχύντα ἄρματα του καί θαυματουργήσε. Αὐτός ὁ ἀπλός ἥρωας ἔλεγε: « Χωρίς ἀρετή καί πόνο εἰς τήν Πατρίδα καί πίστη εἰς τήν θρησκεία τους, Ἔθνη δέν ὑπάρχουν...»(«Ἀπομνημονεύματα» Ἐκδ. Γαλαξία, Ἀθήνα 1965, σελ. 87).

– Τό δένδρο τῆς Ἐλευθερίας ἄνθισε, γιατί τό πότισε μέ τό αἷμα του ὁ Διάκος στήν Ἀλαμάννα, καί ὁ ἀγνός ἀγωνιστής, πού ἔπεσε ὑπέρ Πατρίδος ἡρωϊκά, Μᾶρκος Μπότσαρης. «Ἀδελφοί», θά πῆ, «ἐγώ ἔκανα τό χρέος μου πρὸς τήν πατρίδα καί πεθαίνω εὐχαριστημένος. Κρεμῶ τά παιδιά μου στό λαμό σας καί στήν ἀγάπη τοῦ Ἔθνους. Σταθῆτε πιστά στήν Πατρίδα σάν πιστοὶ δοῦλοι τοῦ Θεοῦ. Ἀρῆστε με καί τρέξτε νά τελειώσετε, ὅ,τι ἐγώ ἄρχισα».

Αὐτά τά κλέα τῶν ἀνδρῶν ἡρώων, ἔψαλε ἡ λαϊκή Μοῦσα καί τραγούδησε ὁ ποιητής.

Καί ἐρχόμεθα νά ἀπαντήσωμε στό τρίτο ἐρώτημα.

ν Ποῖα τά ἀποτελέσματα τῆς Ἐπαναστάσεως;

Ὅταν συνέλαβαν οἱ Αὐστριακοί, τῆς ἐλευθερίας τόν βάρδο, Ρήγα Φεραῖο, ὁ ἀνακριτής τόν ἐρώτησε. «Ἀπό ποῦ κατάγεσαι; ποῖα εἶναι ἡ πατρίδα σου;» Καί ὁ ἥρωας ἀπῆντησε. «Εἶμαι Ἕλληνας, κατάγομαι ἀπό τήν Ἑλλάδα». «Ἀπό τήν Ἑλλάδα!» ἀπῆντησε εἰρωνικά ὁ ἀνακριτής καί πῆγε μπροστά στό χάρτη τῆς Εὐρώπης. «Δέν βλέπω Ἑλλάδα στό χάρτη», συνέχισε περιπαικτικά. «Θά ἀναγκαστοῦν σέ λίγο νά τήν ξαναβάλλουν οἱ μισέλληνας πού τήν ἔβγαλαν ἀπό ἐκεῖ», ἀπῆντησε ὁ λεβεντόψυχος Ἕλληνας. Καί πράγματι ἔτσι ἔγινε. Ἡ Ἑλλάδα ξαναμπῆκε στό χάρτη καί ὁ ἐθνικός μας ποιητής τραγούδησε:

«Ἄπ' τὰ κόκκαλα βγαλμένη

τῶν Ἑλλήνων τὰ ἱερά

καί σάν πρῶτα ἀνδρειωμένη

χαῖρε, ὦ χαῖρε Ἐλευθεριά».

Οἱ Ἕλληνες διεκήρυξαν ἀπὸ τὴν Ἐπίδαυρο, ὅπου ἔγινε ἡ Α' Ἐθνικὴ Συνέλευση τὸν Ἰανουάριο τοῦ 1822: «Ἐν ὀνόματι τῆς Ἁγίας καὶ ἀδιαρρέτου Τριάδος. Τὸ Ἑλληνικὸν Ἔθνος τὸ ὑπὸ τὴν φρικώδη Ὀθωμανικὴν δυναστείαν μὴ δυνάμενον νὰ φέρῃ τὸν βαρύτατον καὶ ἀπαρადειγμάτιστον ζυγὸν τῆς τυραννίας καὶ ἀποσεῖσαν αὐτὸν μὲ μεγάλας θυσίας, κηρύττει σήμερον διὰ τῶν νομίμων παραστατῶν του, εἰς Ἐθνικὴν συνηγμένων Συνέλευσιν, ἑνόπιον Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων τὴν πολιτικὴν αὐτοῦ ὑπαρξίν καὶ ἀνεξαρτησίαν».

Σήμερα ὄλοι μᾶς κατατρέχουν, ὅπως μᾶς κατέτρεχαν πάντοτε. «Τοὺς κατέτρεζαν οἱ Εὐρωπαῖοι τοὺς δυστυχεῖς Ἕλληνες» θὰ πῆ καὶ πάλι ὁ Μακρυγιάννης (*Ἀπομνημονεύματα* σελ. 341). «Καὶ τοὺς κατατρέχουν ὄλοένα γιὰ νὰ μὴ ὑπάρξουν» καὶ στό βιβλίο του «Ὁράματα καὶ θάματα» (*Ἔκδ. Ἐθν. Τραπέζης 1983*) προσθέτει: «Οἱ ξένοι εἶχαν ὀλέθριους σκοπούς διὰ τὴν πατρίδα μας καὶ τὴ θρησκεία μας» (σελ.92). Ἀλλὰ καὶ ἐμᾶς «μᾶς τυφλώνει ἢ κακία μας καὶ ἡ παραλυσία μας καὶ ἡ ἰδιοτέλειά μας» (σελ.103).

- Θὰ τολμήσω νὰ εἶπω, ὅτι σήμερα μᾶς χαρακτηρίζει ἕνας ἰδιότυπος νεεκισμός.

Ἡ λέξι βγαίνει ἀπὸ τὸ ὄνομα Νενέκος, πού ἦταν προσκυνημένος Ἕλληνας. Ὅχι μόνο πρόδωσε τὸν ἀγῶνα, ἀλλὰ συντάχθηκε μὲ τὸν στρατὸ τῶν ἐχθρῶν καὶ πολέμησε ἐναντίον τῶν Ἑλλήνων. Ὁ Κολοκοτρώνης ἀγανακτισμένος γιὰ τὴν κατάστασι αὐτὴ εἶπεν: «Μόνον κατὰ τὸν καιρὸν τοῦ προσκυνήματος, ἐφοβήθηκα διὰ τὴν πατρίδα μου».

Δεχόμαστε κατὰ τρόπο ἀπαράδεκτο καὶ ἐγκληματικὸ, ὅ,τι λέγεται καὶ γράφεται εἰς βάρος τῆς πατρίδος μας, χωρὶς νὰ διαμαρτυρόμεθα. Ἐπιζητεῖται μετὰ μανίας καὶ πάθους ἡ ἀποδόμησι τοῦ Ἔθνους, ἡ διακοπὴ τῆς ἱστορικῆς μας μνήμης καὶ συνέχειας μέσα ἀπὸ τὴν συρρίκνωσι τῆς ἱστορίας τῆς γλώσσας καὶ τὸν λιθοβολισμὸ τῶν ἀκατάλυτων ἀξιών τῆς φυλῆς μας.

Ἀρνούμεθα ἐμεῖς οἱ ἴδιοι τὴν ἱστορία μας καὶ ὅποιον μιλάει γιὰ τὸ Ἔθνος τὸν βαπτίζομε πολὺ εὐκόλα ἐθνικιστὴ. Ὅποιον μιλάει γιὰ τὴν Πατρίδα τὸν ὀνομάζομε ὀπισθοδρομικὸ καὶ ὄνειροπόλο. Καὶ ὅμως κάποιοι πού ἴσως λίγο, μὰ πολὺ λίγο μᾶς ἀγαπᾶνε, ἔρχονται μὲ τὴν στάσι τους ἐναντι τῆς Πατρίδος τους, νὰ μᾶς διδάξουν. Ἡ Καγκελάριος Μέρκελ τῆς Γερμανίας, εἶπε πρὸ ὀλίγων μηνῶν. «Πρέπει νὰ στηρίζομε τὴν πρόοδο τῆς Γερμανίας πάνω στὴν ἔννοιαν τοῦ Ἔθνους καὶ στὴν ἐθνικὴν μᾶς συνείδησι καὶ ταυτότητα». Τὸ ἴδιο εἶπε καὶ ὁ Βρετανὸς Πρωθυπουργὸς David Cameron «πρέπει νὰ ἐνισχύσομε τὴν ἐθνικὴν μᾶς ταυτότητα (τῆς Βρετανίας)».

Ἐμεῖς ξεφυλλίζομε τὰ σχολικὰ βιβλία καὶ θλιβόμεθα γιὰ τὰ ὅσα γράφουν ἢ καὶ γιὰ τὰ ὅσα παραλείπουν ἐν σχέσει μὲ τὴν ἐθνικὴν μᾶς ἱστορία. Ἔχομε βιβλία ἱστορίας τὰ ὅποια ἀμφισβητοῦν τὴν ἀλήθειαν τῆς ἱστορικῆς μας πορείας. Διαπιστώνομε, ὅτι ὄλονέν καὶ περισσότερο ἡ ἔννοια τῆς συνέχειας τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἀποδομεῖται. Ἡ ἱστορία διδάσκεται ἀποχριστιανοποιημένη καὶ ἀφελληνισμένη. Ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά, ἔχομε μιὰ τουρκολαγνεῖα μέσα ἀπὸ τὴν τηλεόρασι (*τὰ γνωστὰ σήριαλ*).

Κάποιοι μᾶς λένε, μὲ θρασυτητα, ὅτι μέχρι τὸ 1780 δὲν εἶχαμε ἔθνος καὶ ὅτι ἦλθαν οἱ Γάλλοι διαφωτιστές νὰ μᾶς τὸ ποῦν, ἢ μᾶλλον νὰ μᾶς μάθουν, νὰ γίνωμε ἔθνος.

Καὶ ὅμως ὁ Ἡρόδοτος ἀπὸ τὸν Ε' π.Χ. αἰῶνα μιλάει γιὰ τὴν ἐθνικὴν συνείδησι. Γιὰ τὸ ὄμμα, τὸ ὁμῶλωσον, τὰ κοινὰ τῶν θεῶν ἰδρύματα, τὰ ὁμότροπα ἦθη.

Ἀκοῦμε γιὰ τὸ νέο Λύκειο, τὸ ὅποιο θὰ ἔχη ὑποχρεωτικὰ μαθήματα, κάποια λίγα, λ.χ. Γυμναστικὴ, τὰ Ἀγγλικά καὶ λίγα Ἑλληνικά.

Τί σχολεῖο θὰ εἶναι ἄρα γε αὐτό; Πάνω σὲ ποιά πρότυπα θὰ στηριχθῆ αὐτὴ ἢ «σοφία» καὶ ἡ κενοφανὴς ἐφευρεσι;

Διερωτῶμαι. Δὲν ἀγαπᾶμε ἄρα γε τὸν τόπο μας καὶ τὴν ἱστορία μας;

Ζοῦμε σὲ μιὰ ἄσχημη ἐποχή, σὲ ἕνα θλιβερό καὶ ξοφλημένο πνευματικὰ παρόν, τὸ ὅποιο δὲν ἀνέχεται τοὺς ἀγῶνες, τὴ λεβεντιά, τὸ φῶς, ἀλλὰ καὶ τὰ λάθη τοῦ παρελθόντος καὶ γι' αὐτὸ θέλει αὐτὸ τὸ παρελθόν νὰ τὸ ἀχρηστεύσῃ, νὰ τὸ σβῆσῃ, ἔτσι ὥστε νὰ μὴ ὑπάρχη ἔλεγχος.

Τὸ ὄραμα τὸ μεγαλοφάνταστο, πού ἔγινε πραγματικότης, ἀποτύπωσε ἡ καρδιά τοῦ Διονυσίου Σολωμοῦ. Καὶ ἔκανε αὐτὴ, τὴν «δύστυχη», τὴν «πικραμένη», τὴν «ἐντροπαλὴ» τὴν πάντα «μεγαλόψυχη στὸν πόνο καὶ στὴ δόξα» Πατρίδα μας, μιὰ ὀλόφωτη ἰδέα, ταυτίζοντας τὴν μοναδικὴ καὶ ξεχωριστὴ μᾶς πατρίδα μὲ τὴν Ἐλευθερία.

Ὁ ποιητὴς «ἐνόνοντας σ' αὐτὴ τὴν προσδοκία τῶν ζωντανῶν καὶ τὴ φωνὴ ὄλων ὄσων πέθαναν γιὰ τὴν Ἑλλάδα, στοὺς κάμπους, στὰ βουνὰ καὶ τὰ λαγκάδια, στὶς ρεματιές καὶ στὰ πέλαγα», νοιώθοντας «τὴν ψυχὴν τοῦ ὄλο ψυχῆς γιομάτη», θὰ χαίρεται τὴ «θεϊκία κι ὄλη αἵματα πατρίδα». Ἀνοίγει τοὺς τάφους τῶν ἡρώων καὶ μαρτύρων καὶ ἀπὸ 'κεῖ τὴ βγάζει τὴν Ἐλευθερία, «ἀπ' τὰ κόκκαλα τῶν Ἑλλήνων τὰ ἱερά». Μία Ἐλευθερία γεμάτη ὄρμη, πού δέχτηκε τὸν ἀσπασμὸ τῆς Θρησκείας καὶ ἔκοψε τὶς ἀλυσίδες, μὲ τὸ δίστομο σπαθὶ της.

«Κι ἐσὺ ἀθάνατη, ἐσὺ θεία

πού ὅ,τι θέλεις ἠμπορεῖς

εἰς τὸν κάμπο, Ἐλευθερία,

ματωμένη περπατεῖς».

Ἀδελφοί μου, ἄς μή λησμονοῦμε τὸν ποιητὴ (Παλαμᾶς) ποὺ λέγει:

«Χρωστᾶμε σ' ὄσους πέρασαν,

θα'ρθοῦν καὶ θά περάσουν,

Κριτές θά μᾶς δικάσουν

οἱ ἀγέννητοι νεκροί».

Θά τελειώσω μὲ λόγια τοῦ Στρατηγοῦ Μακρυγιάννη:

«Ἀγαθὲ Πατέρα τοῦ παντός, ἔμεῖς κανένα καπετάλι (κεφάλαιο) δὲν εἴχαμε... Μᾶς ἀνέστησε ἡ ἀγαθότης σου... τὸ 1821. Μόνον τὴν εὐσπλαχνία σου εἴχαμε καπετάλι λαμπρό... Μᾶς εὐλόγησες καὶ μᾶς συγχώρεσες καὶ μᾶς ἀνάστησες σάν τὸν Λάζαρο. Δόξα, δόξα, δόξα τῆς παντοδυναμίας σου καὶ τῆς βασιλείας σου, καὶ φώτισέ μας, ἔνωσέ μας, δῶσε μας γνώση νὰ ὑπάρξομεν εἰς τὴν πρώτην μας ἠθική καὶ ἀρετή... νὰ ὑπάρξομε καὶ εἰς τὸ ἐξῆς μὲ τὴν εὐκὴ σου καὶ τὴν εὐλογία τῆς παντοδυναμίας σου καὶ τῆς βασιλείας σου». («Ὁράματα», σελ. 207-8).

Πηγή : http://panagiaalexiotissa.blogspot.gr/2011/03/1821_29.html#axzz43XIPLHKg